

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. V. Quâ ratione sanctissima Virgo se habuerit erga Filium suum
Unigenitum, postquam peperit illum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

S. Vincent. Ferr. imò Sanctus Vincentius Ferrerius aliquando publicè suggestu dixit, in die Natali Salvatoris nostri; quòd, quando egressus est ex utero Matris suæ, apparuerit splendidus ac refulgens ut sol, quando egreditur ex utero auroræ, quòdque hæc mediæ noctis hora conversa fuerit in plenum meridiem: Sancta Brigitta idipsum confirmat in

S. Brigit. loc. cit.

revelationibus suis loco paulò antè allegato. Denique non indiguit ipsa alterius subsidio in curando suo Filio; sed ipsamet, uti asserit S. Lucas, *pannis eum involvit & reclinavit in præsepio;* quòd evidens est nota, ipsam nullam contraxisse infirmitatem, cum nullum perpessâ fuerit dolorem.

Luc. xi.

* *

ARGUMENTUM.

Quâ ratione Sanctissima Virgo se habuerit erga Filium suum Unigenitum, postquam peperit illum.

ARTICULUS V.

Quandò quidem exarabam hanc Consultationem eodem tempore, quo Sancta Mater Ecclesia occupatur tota in honorandâ Nativitate temporali Salvatoris nostri, omnesque qui pietatis amplectuntur institutum, amplecti contendunt Spiritum & sensa magni hujus Mysterij, venit ad me bona quædam anima, quæ ab initio videbatur mihi quasi ebria certâ quâdam mentis abalienatione, vi cujus extra naturalem suam abripiebatur conditionem; siquidem conspexeram ipsam aliàs admodum modestam ac valdè pacatam; sed die hæc sibi præsens non erat, loquebatur enim modò tam vehementi, tamque impetuoso, insuper sensa depromebat tam inusitata, ut ex eo totus attonitus interrogarem ipsam.

Unde venis? Venio mox à præsepio Infantis JESU, ubi totam exegi noctem ajebat. Hem! quid fecisti toto hoc tempore ibi? Nihil, nisi quòd aspexerim, quid faciat Sanctissima Virgo, & observaverim in silentio, ineffabili cum consolatione & pace animæ meæ, quo pacto se gesserit ergà divinum Infantem suum recentè omninò è purissimo suo utero egressum?

Videbar mihi videre, non aspectu quodam corporali (visionum enim usum non habeo) sed aspectu quodam mentis meæ, tam clarè, quàm sit meridies, visionem tam suavem, ut summâ me perfunderet voluptate. Non possum te celare, quòd delicia, quas mea degustavit anima, tam firmiter ibi defixerint illam, ut inde divelli non potuisset, ni illatâ sibi vi & violentiâ.

*Devotus
modus
commo-
di & con-
vertendi ad
præsep-
tis JESU,
Exemplo
Sanctissima
Virginis*

viâ. Non audebam aliquid vel facere, vel dicere, videns, quòd illa faceret & diceret res tam admirandas, ut nihil ex meo potuiſſem ijs adſicere, quin illarum imminuerem pulchritudinem: Manebam igitur ibi in ſilentio, venerabundâ quâdam deſixus attentione, ita, ut cor meum alio non exaſtuaret deſiderio, quàm faciendj ea omnia, quæ ipſa faciebat, & dicendi ea omnia, quæ ipſa dicebat.

Aspexi, quòd in inſtanti, quo adorandus hic Inſans conſpiciendum ſe præbuit ipſius oculis, totus refulgens decore, & Maieſtate tam divinâ ut nunquam quid ſimile oculi aſpexerint mortalium, ipſa permanſerit aliquo temporis ſpatio immobilis, ac tota intenta illi, oculis, animo, corde, tota profundâ admirationis abſorpta abyſſo; aſpicebam continere ſe ipſam in tantâ reverentiâ, ut non ſolum accedere non auderet, ad oſculandum illius pedes, ſed nec attingere auderet ipſum, quantumvis inſans ſuos in eam deſigens ocellos, cum amabili ſuppreſſo riſu, perſuſus lacrymis, quas protrudebant oculi velut totidem pretioſas margaritas paradifi, quibus magis adhuc ipſius illuſtrabatur pulchritudo, ſuaque inſuper illi porrigens brachiola, invitare videretur ipſam, ut ſuo ſe exciperet ſinu, ſuisque admoveret uberibus è regione cordis.

Observabam quandam diſcepta-

tionem hic reverentiam inter & amorem. Reverentia Maieſtatis Dei, quam annihilatam intuebatur coram ſe abſque eo tamen, quòd ſuam amiſerit gloriam, vel infinitas ſuas dimiſerit excellentias, retinebat ipſam, & obſtabat, ne ſuas in illum porrigeret manus. Amor ex parte alterâ ſolicitabat, ſtimulabat, & quali cogebat ipſam, ut affectuoſè amplexaretur illum, ſuâque apprimeret cordi: O ſumme Monarcha mundi, Tu es DEUS. Omnipotens, quem adoro! Et ecce illam totam annihilatam coram ipſo. Es autem & Filius meus Unigenitus, quem novem menſibus portavi in utero meo, dilectus meus, vita mea, anima mea, totus pretioſus theſaurus meus: Et deſuper tota diffluens in dulcorem, tota abrepta gaudio, & tota ſuccenſa ſacro amore, reverenter atollit ipſum in brachia ſua, ipſumque ſuo adſtringit pectori; Et Deus ſolus novit, quid actum fuerit inter corda Filij ac Matris in inſtanti illo. Cùm hæc dixiſſet, perſonæ hujus lumina converſa ſunt velut in duo lacrymarum flumina, & ſingultus intercluſerunt vocem ipſius; oportuit aliquantulum exſpectare. Proſequere, inquebam ipſi, mihi que recenſe ulterius geſtæ rei ſeriem.

Post primos hos amoris & terrimæ dilectionis affultus, MARRIA involvit ipſum vilibus pannis ac lintheolis, quæ præparaverat

reverentiâ
inter & a-
morem San-
ctiſſimæ
Virginis ex-
gâ Filium
ſuum.

Affectus
moris & re-
verentiæ.

M m m 2 pro

pro ipso; Cúmque commodum & decentiorem locum non haberet, quo collocaret ipsum, reclinavit eum super paucillum sceni & paleæ in præsepi animalium. Cúm autem híc consideraret redactum ipsum in statum pauperimum & locum totius mundi abjectissimum, jacentem inter vilia duo animalia illum, quem esse noverat infinitæ Majestatis Deum, regnantem in cælis, Patrem inter & Spiritum Sanctum, summæque honoratum omnium Beatorum Angelorum obsequijs, deficiebat præ stupore, admiratione, & agnitione maximæ hujus bonitatis, quam infinita Majestas Dei ostendebat erga parvulos homines in terris.

Sublimis
considera-
tio de In-
fante JESU
recensato.

An igitur tu es, Deus æterne, qui non nisi unicum habes principium, sed qui initium non habes in Nativitate tuâ divinâ? An tu es, quem video in personâ Infantem nondum adhuc habentem unicam horam vitæ? An tu es, ô DEUS immortalis & impossibilis, qui omnis vitæ fons es & origo? An tu es, qui factus es eo nomine passibilis ac mortalis, ut moreris pro nobis? An tu es, Creator Omnipotens totius hujus Universi, qui minima modò es & infirma Creatura? Tu es Dominus dominantium, qui moderaris omnia & gubernas, & gubernari te sinis ab ancillarum tuarum novissimâ? Tu es Sanctus Sanctorum, & amictus appares specie & formâ peccatoris? Tu es

Deus Omnipotens, coram quo cæli & astra, elementa, & tota hæc magna mundi machina contremiscunt præ reverentiâ; Et ecce te infantem debilem tamque imbecillum, ut hujus te ipsum sustentare non possis pedibus? Tu es sapientiâ infinita, & eloquentia æterna Dei Patris tui, & eò redactus es híc, ut proferre non possis Verbum vel minimum? O altitudo consiliorum Dei! ô abyssus annihilationis! ô excessus incomprehensibilis bonitatis, dulcoris, amoris, misericordiæ! Nónne oporteat omnem absorberi animam tantorum immensitate prodigiorum?

Dicebat ipsa hæc omnia cum reverentiâ tam affectuosâ, tamque humili, ut dixisset ipse se cor effudisse in labia; Cúmque ipse non sufficeret os, ad declarandum omnia animi sui sensa, oculi ipsius contecerant reliqua; plus illa non dicebat, quòd dicebat, quia plus lacrymabatur, quàm loquebatur: post prima verba intuebar ipsam alto absorptam silentio, in quo, ni fallor, tamdiu perstitit, quamdiu fecerat verba. Sub id tempus, observavi, dicebat mihi bona hæc devota, animam meam loqui voluisse & aliqua proferre cordis sui sensa, sed mox cohibui illam, nec aliud permittere ipsi volui, quàm id, quòd faciebat Sanctissima Virgo, quando loquebatur: Conabar efficere cor meum tanquam fidelem quendam Echum repetentem

tem

tem omnia ipſius verba ; quando tacebat ipſa , volui omnes animæ mez facultates ſimiliter altiffimum ſervare ſilentium ; neſciebam quidem , quid ipſa cogitaret , verùm mea ſaltem intentio , meumque deſiderium erat , cogitare , quod illa meditabatur.

Aspiciebam , quòd divinus hic Infans de novo illi blandiretur ; ipſius facies , ipſius oculi , ipſius infantiles vagitus videbantur excitare illam è myſterioſo hoc ſomno , ipſamque ſolicitare , ut denud faceret ſuam audiri vocem , quæ magis oblectabatur , quàm omni ſpirituum cœleſtium harmoniâ. O Rex Regum , incepit ipſi dicere ! ô Domine dominantium ! ô ſumme Monarcha mundi , prò quantum æternæ tuæ providentiæ conſilia tranſcendunt fatuam ſapientiam hominum !

Reges terræ naſcuntur à potenti Reginâ ; & tu , ſumme Imperator cœli & terræ , naſci voluiſti ex paupere Virgine , ſimplicis tantummodò fabri conjuge : Alij Reges naſcuntur plerùmque in Metropoli ſui imperij ; & tu naſci elegiſti in parvo quodam & vili oppidulo : Alij Reges editi in lucem recipiuntur in magnifico quodam palatio ; & tu receptus es in abjecto quodam ſtabulo , recipiendis beſtijs vix ſatis idoneo : Alij Reges , mox ubi ſunt naſti , mollibus reclinantur in lectis , & cunabulis non minùs jucundis , quàm ſplen-

didis ; & tu magne Rex Regum collocaris non niſi in præſepio , non niſi rigens inſternitur tibi palea : Alij Reges ſtipantur in natiuitate ſua pompoſo comitatu aulico , qui non niſi componitur è principibus , Ducibus , Dynaſtis , & innumetis Regni Magnatibus ; & tu magne Rex cœlorum non ſtiparis in Natiuitate tuâ , niſi duobus miſellis animalibus , bove & aſino : nemo hic adefi , qui inſerviat tibi , niſi ſanctiſſima Mater tua. O ſtupendam humiliacionem auguſtiſſimæ Majeltatis tuæ ! O prodigioſam elevationem profundiffimæ tuæ humilitatis !

Videbuntur aliquando ad pedes tuos , omnes potentes hi terræ Reges ; videbuntur tuam adoraturi infantiam ij , qui naſti ſunt ex Imperatoribus ; ij , qui recepti ſunt in palatijs ; ij , qui ortum ſumpferunt in magnis civitatibus ; ij , qui aulâ ſtipantur non minùs pompoſâ , quàm numerosâ ; ij , qui naſti ſunt in purpurâ , in divitijs , in magnificentijs ; ij aliquando provolvent ſe ad pedes tuos , conſeſſuri , Regnum ſuum non eſſe , niſi abjectam conditionem ſervitutis , ſi adducatur in comparationem cum regno tuo ; magnifica ſua palatia non eſſe niſi ſumera comparata cum vili ſtabulo , quod tuâ honorâſti Natiuitate ; omnem ſuam ſuppellectilem , lectos ſuos tam jucundos , tamque ſplendidos ; comitatum ſuum tam numeroſum ,

Quomodo
ipſius hu-
miliaciones
honora-
tur.

tam pomposam, tamque nobilem, non esse nisi abiectiones, nisi misérias, nisi despicatus in comparatione cum magnificentijs, quæ tuam comitantur Nativitatem. Non, nemo hanc unquam considerare potuit sine admiratione; sola venerationem accipiet à cunctis mortalibus; ipsa sola honorabitur æternâ cunctorum Angelorum memoriâ; illâ sola in annos singulos & à totâ Ecclesiâ, & per cuncta sæcula, admirabili celebrabitur magnificentiâ. O divine Infans! quâ ratione conficere hæc posses omnia, nisi DEVS esses Omnipotens?

Affectus
amoris &
reverentiæ,
sanctissimæ
Virginis erga
infantem
Jesum.

Infantem recens natum esse Deum Omnipotentem! Filium meum Unigenitum, ventris mei fructum, omnipotentem esse Deum! parvam hanc creaturam Creatorem esse creaturarum omnium! Ita, id scio, id scio, de hoc certa sum; tu ipse in personâ es, Fili mi, unice mi Fili, jam jam egressus ex utero meo; tu meus Pater es, meus Dominus, meus Creator, meus DEVS, Omnipotens DEUS, quem adoro. Et cum hoc diceret, videre mihi videbat illam se provolventem ad pedes ejus, totam effusam in dulcorem, totam absorptam à reverentiâ tam fatiscentem præ charitate, ipsique dicentem facie in terram prostratâ: Adoro te, Majestas infinita Dei mei, qui amore mei, & totius naturæ humanæ, tam exili in-

struere & adornare te voluisti apparatus.

Exin attolens paulisper caput, & ipse aspiciens faciam mirifico exultabat júbilo, quo abripiebatur: O facies divina, tota plena gratiarum! ô pulchritudo, quam Angeli in cælo sine intermissione concupiscunt aspicere, semper fatiati, semper famelici aspectus tui? admiror te, adoro te, offero tibi omnia pura cordis mei obsequia. O amantissime DEUS, quis dicere nobis poterit, quid actum tuum fuerit in animo Filij, in animo Matris. Cum viderem id, quod faciebant exterius, videbatur mihi amabilis hæc Mater tota inclinata supra corpus divini sui infantis, & omnia loqui in ipsâ, ipsius linguam, ipsius oculos, ipsius manus, ipsius faciem, omnia eodem affectu videbantur desiderio; voluisset ipsa sese contrahere, arctare, breviorum reddere, ut collocare se posset totam integram in hoc unico votorum suorum objecto; & Infans reciprocè ingens ostendebat illi desiderium in ipsius convolvendi brachia, & degustandi lac dulcissimum Virgineorum ipsius uberum.

Hic admirabar, dicebat mihi bona hæc anima, quod Filius Dei non contentus delicijs infinitis, quibus ab æterno fruitur in sinu Patris sui, venerit quæsitum alias in sinu divinæ Matris suæ, & harum deliciarum aspectus allegerat.

&

& attraxerat ipſum de cœlo in terram. Quando aſpexi ipſam diſponere ſe ad præbendum ſua ipſi ubera, videbar mihi videre ſtrictum apparatus magni cujuſdam conviviij, ubi Rex ſæculorum genialiter & lautè tractandus erat juxta ſtatum ſuum præſentem; cogitabam, quòd Principes cœli, qui ſunt Angeli, invitati ad eſſent, non ut unà veſcerentur, ſed id viderent & admirarentur. Verùm nec deerat hic Muſica; percipiebam jam enim ſymphoniam cœleſtem, quæ expegeſcebat paſtores; advertebam tandem omnem tum cœli tum terre venerationem exhiberi divino

huic Monarchæ, dum ſuo aſſidebat convivio.

Exſpectans exſpectabam, quid mihi deſuper dictura eſſet; Verùm ſive alienata fuerit à mente, ut tota intenderet cœleſti huic ſymphoniæ, ſive concedere mihi noluerit cætera ſua arcana; ſive quòd ipſemet DEVS hanc illi abſtulerit facultatem, proſiſ obmutuit velut attonita, & ceſſit.

Nihilominus ſummum, quo æſtuabam, deſiderium cognoscedi de hoc plura, addidit mihi ſtimulos, ut deſuper ſanctos conſulerem patres; & ecce, quid hauserim ex ijs doctrinæ.

ARGUMENTUM.

Sanctiſſima Virgo lactans Infantem JESUM.

ARTICULUS IV.

Observant ipſi tot prodigia in prærogativâ, quam habuit ſanctiſſima Virgo, lactando Infantem JESUM ſuis uberibus, ut nullam habeant difficultatem comparandi hanc illi, quâ jam fruebatur, concipiendo ipſum in utero ſuo. Dediffe ipſi puriſſimum ſuum ſanguinem, ad progignendum illum, eſt prima prærogativa, quam nonniſi illi concedere voluit DEVS; ſed dediffe ipſi lac ſuum Virgineum, prærogativa ſeconda eſt, quam cedere ulli alteri nolebat ipſa. Duæ hæ prærogativæ tam arctam habent inter ſe

conjunctionem, ut idem ſanguis, conjunctio qui ab initio fuit materia adorandæ. di ipſius corporis, exin effectus ſit lac, ut alimentum eſſet vitæ ipſius humanæ; & ambæ tantam gerunt inter ſe ſimilitudinem, ut quando fit mentio Infantis JESU in ſinu ſuæ Matris, æqualiter poſſit intelligi vel ipſius venter qui illum formavit, vel ipſius ubera, quæ lactaverunt illum.

Venter ipſius adorabatur ab Angelis velut Sanctuarium DEI, & ubera ipſius admiratione percellabant cœleſtem ſponſum, velut id, quo ipſa oblectabatur Deus: Non-